

Lent a tó partján

Aztán egyszer csak a golya fölroppent. Néhány szárnycsapással a magasba emelkedett, és a kék égbolt felé vette az irányt. Dávid még sokáig nézte a helyet, ahol az állat addig állt egy lábon, a víz fodrozódott a kis iszapsziget körül, mögötte lágy nyári szellő mozgatta a nádas. Dávid úgy gondolta, ideje indulni, ezért az evezőkkel továbblökte magát. A tavak mindig megnyugtatták, főleg ha minden ilyen mozdulatlan maradt. Útközben néha találkozott horgászokkal, de csak elvétve, egy-két partszakaszon. A kocsiját egy közeli földes úton hagyta, vállára kapta kajakját, és azzal sétált le a vízig. Most járt itt először, de azonnal megszerette a helyet: az eldugottságával, ápolatlanságával – nem csináltak belőle népszerű üdülőhelyet – megőrizve természetességét.

Hamar odaért a másik végére, ezért egy darabig a part mellett haladt. Szépen, komótosan, ráérősen, mert nem volt oka a sietségnek. Néha ki kellett kerülnie egy-egy kisebb nádas részt, néha pedig lehajolnia a belógó ágak alá – kicsit úgy érezte, mintha ő fedezné föl először a helyet. Legyek zümmögtek idegesítően izzadt homloka körül. Váratlanul kisebb folyó törte meg a part egyenetlen szakaszát, Dávid megállt a torkolata előtt és összevont szemöldökkel szemlélte. Láta a távolból a tavat, és nem emlékezett erre.

– És most mi lesz? – kérdezte főnnhangon, és maga is meglepődött, hogy hangosan beszél. Karjával megtörölte nedves homlokát, ellökte magát, és ráfordult a folyóra. Jobbra és balra kormányozta a kajakot, míg végül egy újabb tóra jutott ki. „*Ezt biztos észre kellett volna vennem*”, gondolta. Próbált nagyjából a közepén maradni, és úgy evezni, addig, amíg meg nem pillantott valakit nem messze tőle a parton. Távolról csak egy alak volt a fűben, aki a napon fekszik, de közelebb érve látta, hogy egy meztelen nő az, szétterülő, aranyszőke hajjal.

Annyira tökéletes volt ott a napsütésben, lehunyt szemmel, hogy Dávid nem merte megszólítani. Persze nem is nagyon tudott jó indokot, amivel megszólíthatta volna. Inkább leste – titokban – domborulatait, csillogó bőrét, amitől ágyékában fájdalmas feszülést érzett. Aztán egy kisebb hullám loccsant a kajak oldalán, mire a nő fölneézett, és észrevette. Dávid el akarta kapni a tekintetét, de nem tudta: megragadták a finom vonások, az a mélyzöld szempár, azok a telt ajkak. De meglepetésére a másik nem háborodott föl, hanem elmosolyodott, és visszafeküdt. Dávid tátott szájjal bámulta egy darabig, mire a nő megpaskolta néhányszor maga mellett a füvet.

Kiszállt a kajakból, és lefeküdt mellé. Nem tudott ellazulni, feszélyezve érezte magát, miközben minden vágya az volt, hogy megérinthesse a nőt. Néha lopva ránézett, de sohasem merete sokáig.

– Tedd, amit szeretnél – suttogta a nő.

Dávid rátette a kezét a hasára, és végigsimította egészen a melléig. „Pont, mint a selyem”, gondolta. Mikor megmarkolta a mellét, a nő kéjesen fölnyögött, mellbimbói megkeményedtek. Keze lefelé vándorolt, ujjai között a szeméremajkai szétnyíltak, nedves barlangja szinte magába szippantotta. A nő lehúzta a ruháit, és magára vonta. Úgy érezte, sohasem csókolott még ilyen édes szájat, miközben beléhatolt, valami hihetetlen melegség öntötte el az ágyékát. Néhány másodperc alatt elment, szégyenkezve le akart fordulni a másíkról, de az nem engedte: két lábával átkulcsolta derekát, és csípőjével úgy kezdett mozogni, hogy Dávid egészen beleszédült a gyönyörbe.

Zihált és verejtékezett, mikor végre visszakerült a földre. A hátán feküdt, és eltakarta a szemét.

– Úristen! – szakadt ki belőle.

A nő fölkönyökölt, ujjával a férfi mellkasát simogatta.

– Még a nevedet sem tudom – mondta Dávid.

– Anna.

– Az enyém Dávid. – Találkozott a tekintetük, de sokáig nem tudott azokba a zöld szemekbe nézni. – Annyira gyönyörű vagy! – szaladt ki a száján, a nő pedig csak mosolygott rá. – Olyan ez az egész, mint egy álom... Álmodom?

– Nem.

– Akkor ez valóság?

Anna megmarkolta Dávid nemi szervét, mire a férfi fölnyögött tőle.

– Nem annak tűnik?

– De. Nagyon is – mondta már újra keményen.

A levegő egészen lehült és beszürkült, mire Dávid észbe kapott, hogy mennyire kéne, testét gyengének érezte a sok szeretkezés miatt. Kicsit erősebben kellett eveznie, hogy sodrással szemben visszajusson az első tóra, tücskök ciripeltek a partján. A kocsija platójára dobta a kajakot, a kesztyűtartóból elővett egy zseblámpát, és elindult megkeresni a helyet, ahol a délutánt töltötte. Kétszer is megkerülte a tavat, és teljesen besötétedett, de sehol nem találta meg. Emlékezett még a nő utolsó szavaira: „Gyere csak, amikor szeretnél, én itt leszek.” Beindította az autót, sebességbe tette, és elhajtott. „Talán jobb elfelejteni ezt az egészet. Talán jobb lenne nem is gondolni rá többet”, gondolta. „Igen, nem fogok rá többet gondolni.”

De persze nem ment. Folyton csak Anna járt az eszében, és az egyik megbízást majdnem el is szúrta emiatt. Mert figyelmetlen lett. Ő, aki mindig pontos volt és precíz a munkában, és mindig időre leszállította megrendeléseket. Nem véletlenül tett szert ekkora hírnévre a szakmájában. Anna... néha kimondta hangosan a nevet, amitől merevedése lett. Néha csak ült a sötét szobában és belesuttogta a semmibe, miközben arra gondolt, ahogy a két test egymásba fonódott.

Majdnem két hét telt el, mire újra le tudott hajtani a tóhoz. Még nem is látta, csak a közelben járt, de máris sokkal gyorsabban vert a szíve. Majdnem beesett a vízbe, amikor bepattant a kajakba, és erős csapásokkal evezni kezdett. Nem is figyelt oda, és véletlenül ráment az úszóra, mire a horgász a partról odaordított neki valamit, amit meg sem hallott. Többször oda-vissza ment azon a szakaszon, ahol a múltkor megtalálta a folyót, és idegességében csak a sokadik alkalom után akadt rá, mert eltakarták két belógó bokor ágai, amik még a múltkor nem voltak ott.

A kanyarok megőrijtették, csak minél előbb ott akart lenni. Végül meglátta. Ugyanott feküdt, mint a múltkor, csak most nem lehunytt szemmel. A hátán feküdt és fölkönyökölt, abba az irányba nézett, amerről Dávid jött, mintha csak őt várná. Közelebb érve Dávid látta, hogy mosolyog rá, amitől különös nyugalom öntötte el belülről. Suhant a vízen, csak úgy repült. Szeretkezésük édes volt és heves. Dávid tudta, hogy mindent elkapkod, de lelkesedésén a nő csak nevetett, és ugyanolyan szenvedéllyel válaszolt rá. Végül megint verejtékben úszva és lihegve hanyatlott a fűbe, miközben Anna mandulaillatú hajával cirógatta a vállát és a mellkasát.

– Úgy érzem, itt biztonságban vagyok – mondta a férfi.

– Mert biztonságban vagy.

– Ilyet még sosem éreztem... úgy érzem, neked bármit elmondhatok.

– Mert így is van.

Egy darabig hallgattak, aztán Anna az ujjbegyeivel Dávid hasát simogatta, amitől a férfi újra megkeményedett. A nő ráült, és meglovagolta, először lassan kezdte, körkörös mozogva a csípőjével, majd egyre gyorsított, Dávid közben a mellét és a fenekét markolta. Egyszerre értek a csúcsra, és Dávid Anna nevét kiáltotta.

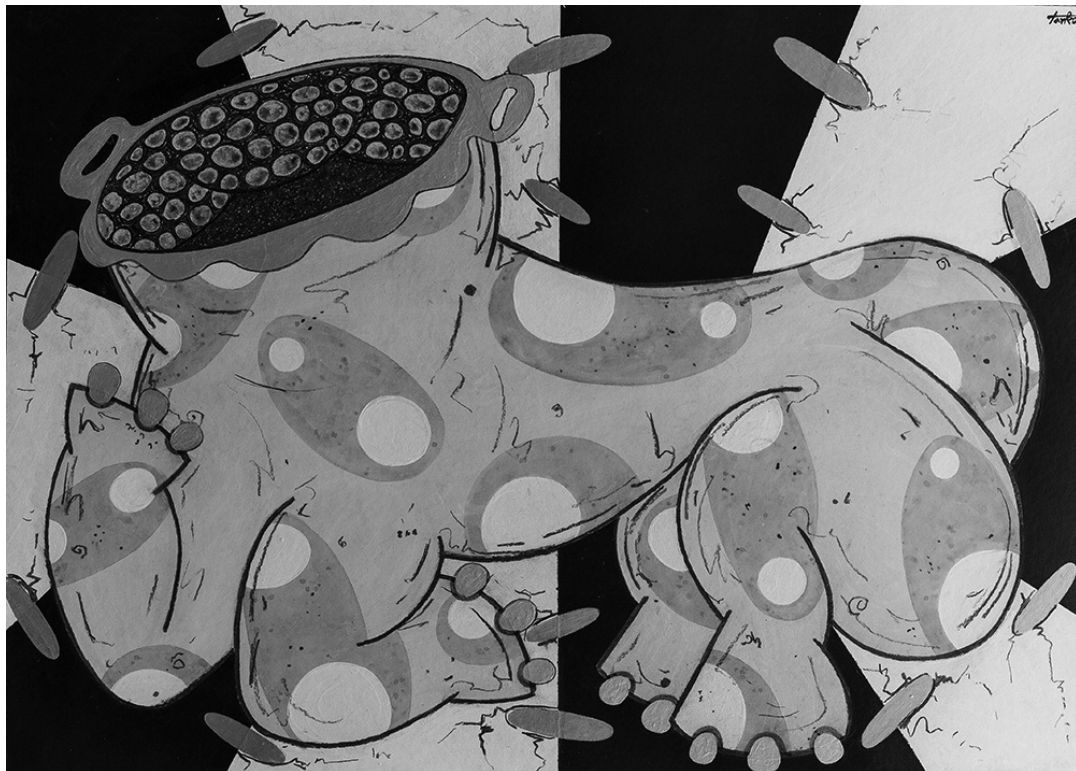
Összegabalyodva heverték a parton.

– Eddig itt ürességet éreztem – mutatott Dávid a mellkasára –, most valami megváltozott.

– És ez jó vagy rossz?

– Mindenképpen jó. Én eddig azt hittem, hogy képtelen vagyok érezni, és most kiderült, hogy tévedtem.

Extraktaria, 2013

– Miért gondoltad így?

– Mert eddig így volt. Mert minden nehézség nélkül tudok embert ölni, és semmilyen érzelmek nem kötnek senkihez. – Elhallgatott, maga sem tudta, ez miért bukott ki belőle. – Ez megijeszt?

Anna megrázta a fejét.

– Kéne... de nem. Egy kicsit sem. De... hogy lesz valakiből gyilkos?

– Nem tudom. Olvastam, hogy legtöbbször kisállatokkal kezdenek, hát rám ez nem igaz. Nyolcéves voltam, amikor megszületett a féltestvérem, és folyamatosan sírt, amitől nem tudtam se tévézni, se pedig aludni. Az egyik éjszaka föllopóztam az emeletre, és megfojtottam egy párnával, még csak nem is izgultam közben, utána is nyugodt maradtam. Nevelőapám gyanított valamit, láttam abból, ahogy rám nézett, de anyám folyton védett, hogy csak nem tudom földolgozni, mert túl kicsi vagyok hozzá. Mármint, hogy ezért nem sírok. Akkoriban még nem volt ilyen modern az orvostudomány, boncolás sem volt. Nevelőapám attól az estétől folyton figyelt, néha csak úgy váratlanul fölbukkant, például ha a városban bicikliztem egyedül, vagy a kerítés mögötti erdőben játszottam. Így fedeztem föl a víznyelőt...

– A víznyelőt?

– Igen, a víznyelőt. Úgy egy kilométerre lehetett a kerítésünktől, lehullott ágak és levelek takarták, majdnem én is beleestem, a fél lábam belecsúszott, úgy húztam vissza magam a földön. Még egy év sem telt el azóta, hogy megöltem az öcsémet, megvártam, amíg nevelőapám egyszer követ az erdőbe, és direkt a víznyelő felé tereltem. A víznyelő mögött vártam meg – a hó teljesen elfedte a nyílást –, egy idő után észrevette, hogy fölöslegesen lopóznia, így odajött hozzám, és egyenesen elém állt. Csak még egy lépést, csak még egy lépést, mondogattam magamban, de ő csak makacsul állt ott és engem bámult. Utálok, ha bámulnak. Nem tudom, meddig maradtunk így, de végül csak ennyit mondtam neki: megöltem a fiadat. Tudom, felelte. Tudom, hogy egy elbászott gyerek vagy valami utolsó drogos anyától, akit örökbe fogadtak, mert anyám, aki mint kiderült akkor, a nevelőanyám, azt hitte, hogy nem lehet gyereke, amikor még azzal a férfival volt együtt, akit az apámnak hittem. Tudom, hogy te voltál, teljesen egészséges gyerek volt, mondta, csak azt nem értem, hogy miért tetted. Addig a pillanatig azt hittem, hogy szétveti a düh, de akkor elsírta magát. Szánalmas egy alak volt, mondtam már? Miért, ordította nekem, miért. Én meg csak annyit feleltem: mert zavart, hogy folyton sírt. És akkor végre előrelépett: láttam a megdöbbenést az arcán, amikor eltűnik a talaj a lába alól, hallottam recsegni a megfagyott ágakat, ahogy kettétörnek a súlya alatt, aztán örökre elnyelte a sötétség. Egy ilyen víznyelő akár húsz méter mély is meglehet. De valahogy mindig úgy képzeltem, hogy túlélte az esést, és még sokáig ordított.

Dávid megdörzsölte a homlokát, fogalma sem volt, hogy miért mondta ezt el a nőnek, Annának, akit alig ismert. De úgy érezte, hogy folytatnia kell, mert ezekről még soha senkinek nem beszélt – az érzésről, hogy neki nincsenek érzései.

– Anyádat is megölted?

– Nem. Pár évvel később valami apróság miatt idegösszeroppanást kapott, azóta is egy kórházban ápolják, de soha nem fog fölépülni. A vicces az a dologban, hogy ő is tudta, vagy legalábbis sejtette. Néhány éve meglátogattam, ágyban feküdt, és az ablakon bámult ki, rám sem nézett, de mikor fölálltam, és az ajtó felé indultam, hallottam, hogy azt suttogja: *gyilkos*. El tudod képzelni? Minden reggel ezzel a tudattal adott pusztit, nem csoda, hogy beleőrült. Utána lakásotthonba kerültem, a tanulással soha nem volt gondom, két-három olvasás után megjegyzem a dolgokat egész jól, szóval tartottam egy szintet, ami nem volt túl alacsony, de nem is volt föltűnően jó. Senkiben nem

keltett igazán gyanút az öcsém halála és apám eltűnése, és nem is éreztem kényszert a gyilkolásra, de aztán jött a pubertáskor.

– Vágyak? – kérdezte Anna.

– Is. Én is sokszor kivertem, mint a legtöbb gyerek az én koromban. Ezzel nem is volt gond, tele voltam pattanásokkal, tiszta ragya volt az egész arcom, rám sem néztek a lányok, vagy ha igen, akkor is undorral, de... ez sem zavart igazán. Viszont volt egy lány, úgy hívták, Kata, ő mindig kedveskedett nekem, sokszor rajtakaptam, hogy engem néz... és hát, utálom, ha bámulnak. Nem szállt le rólam, folyton a nyakamon lógott, és teljesen megőrijtett velem, és...

– Hiszen csak törődött veled.

– De nem kértem belőle, és ne vágj a szavamba! – Dávid megköszöri a torkát. – A házunktól nem messze volt egy nagy füves terület, ahova nem látott oda senki, fák és dombok takarták el a szemek elől. Régen ott volt a városi vásár, meg emlékszem, hogy egyszer egy cirkusz is ott táborozott. Volt két lerobbant épület az egyik szélén, tökéletes hely egy dugásra, ha az ember nem tud máshova menni. Persze engem nem ez érdekelt: az egyik vége sziklás lejtőben végződött, az emberek teledobálták szeméttel, de egyszer láttam ott egy összetört Trabantot is – valaki oda gurította le, miután nem kellett neki. Elhívtam Katát ide, miközben a mezőn sétáltunk keresztül, folyamatosan kérdeztem: megmondta-e valakinek, hogy ide jön, mondta-e egyáltalán valakinek, hogy elmegy, elmesélte-e valakinek, hogy kedvel engem. Az egyik barátnőjének elmondta, hogy tet-szem neki, de a találkozórol majd csak holnap akar beszámolni, más nem tud róla. Az a helyzet, hogy rohadt nagy szerencsém volt. Odaértünk a leejtőhöz, álltunk egymással szemben, az égboltot sötét esőfelhők takarták, valahol a távolban villámlott. Ő bambán mosolygott rám, és ezt nem értettem soha, mégis mi a francért mosolyog folyton... és miért rám? Aztán egyszer fogtam és meglöktem a vállát, ugyanaz a meglepetés ült ki az arcára, mint nevelőapáméra, és zuhanni kezdett, az első sziklára pont háttal érkezett, hal-lottam, ahogy csontjai törnek, míg végül jó pár méterrel alattam valamelyik kiszögellés fölfogta.

Lemáztam hozzá. Láttál már embert meghalni?

Anna megrázta a fejét, arany haja a vállá körül lobogott.

– Nem, még nem.

– Meseszép látvány. Akkor éreztem először életemben, hogy megtapasztaltam, mi az, hogy gyönyörű. A lába kifacsart pózba került a teste alá, az egyik törött csontja átszúrta a nadrágját, a karja tele zúzódásokkal, az orrából és a szájából vékony vércsík folyt végig az arcán, és eltűnt a füle mögött. Kapkodva és erőltlenül vette a levegőt, leguggoltam mellé, és láttam, hogy megpróbál felém nyúlni. Azt hiszem, ha föl is fogott bármit az egészből, akkor sem értette. De nekem ott végre minden megvilágosult, mert élveztem. Élveztem a helyzetet, hogy egy másik ember élete fölött dönthetek, ahogy azt is, hogy Kata olyan tehetetlen. Nem tudom, meddig maradtam mellette, nem néztem az időt, de a lábam már zsibbadt, amikor az utolsó erőtlen sóhaj kiszaladt a tüdejéből. Így léptem rá az útra.

– Milyen útra?

– Arra, amelyiken pénzért ölök embereket. Ha az ember sokat keres valamit, akkor előbb-utóbb megtalálja. Először pénzért vertem embereket, aztán ahogy telt az idő, és sok mindenkivel találkoztam, előbb-utóbb fölmerült a kérdés, hogy bevállalnék-e mocs-kosabb dolgokat is... Nekem pedig minden vágyam ez volt.

Anna egy darabig gondolkozott.

– Engem is meg akarsz ölni?

- Nem fordult meg a fejemben, sosem éreztem még ilyen testi vágyat senki iránt.
- Te rossz ember vagy.
- Dávid fölkönyökölt, és összeráncolta a homlokát.
- Azt mondtad, hogy nem rémiszt meg.
- Mert nem is.
- Akkor mi a baj?
- Semmi.
- Dávid megmarkolta Anna fenekét, és magához vonta.
- Akarlak – suttogta a fülébe.

Köd volt és sötét, de nem érdekelt. Alig látott valamit előre, de több mint százal tépett az utakon. *Anna.* Csak ő járt a fejében, csak rá tudott gondolni. Miatta történt minden. Miatta nem tudta megcsinálni az utolsó munkát. Végzett a férfival és a nővel, de a hároméves gyerekeket életben hagyta. A düh, mint a méreg áradt szét a testében, amikor arra gondolt, ahogy ott áll a fiú ágya fölött a késével a kezében, remeg a keze, és potyog-nak a könnyei, ahogy ráébred, hogy képtelen lesz megtenni.

Anna.

Az utolsó szeretkezésük hideg volt, mintha a nő eltávolodott volna tőle, miután elmesélte azokat a dolgokat. Valami badarságot kezdett beszélni, hogy a *hely* nem szereti őt, és a *hely* úgy gondolja, nem való oda, és mivel Anna is a hely része...

Faszság!

A kavicsok csikorogtak a kerék alatt, ahogy lefékezett a tó előtt. A kajakot a vízbe hajította, ő pedig már bele is pattant az evezőkkel, és egy zseblámpával a szájában próbált tájékozódni. Ezúttal rengeteg időbe telt, mire megtalálta a folyót, idegességében össze-vissza káromkodott és csapkodta a vizet. A két bokor ágait alig tudta félretolni és letörni az evező segítségével, a kanyarokban folyamatosan a partnak ütközött, amitől mindig keresztbe fordult a kajakkal. A sötétben még nehezebben akadt rá Annára, ott feküdt a parton.

– Csak téged akartalak látni – mondta neki, miután mellé feküdt a nyirkos fűben. Rátette a kezét a nő hasára, ahogy az első találkozásuknál, de nem érzett semmi meleget. – Azt hiszem, megváltoztattál... megváltoztattál te és ez a hely, mert már nem vagyok képes arra, amire régen. Nem tudom, hogy ez jó-e vagy rossz, mindenesetre dühít. Ráadásul jöttek azok a kurva rémálmok is, pedig nagyon ritkán szoktam álmodni. Láttam a víznyelőt, és láttam, ahogy a nevelőapám előmászik belőle, aztán egy másik éjszakán az öcsém, aztán egy másikon Kata. – Itt már remegett a hangja. – Minden este előmászta onnan, és magukkal húztak a sötétségbe. Jézusom... azt sem tudom, mikor aludtam rendesen utoljára. – Végigsimította Anna a haját. – De tudtam, hogy ide kell jönnöm hozzád, mert te szeretsz engem.

Rámászott a nőre, és beléhatolt, de az teljesen száraz volt és hideg. Sosem érezte még ilyen borzalmasnak a szeretkezésüket, egyre gyorsított, de Anna semmire nem reagált, nem adott ki olyan édes hangokat, mint az elején, még csak át sem ölelte. Amikor a csúcsra ért, a holdfény megvilágította a nő arcát, és akkor meglátta a nő élettelen tekintetét. Ordítva lefordult róla, miközben spermája akaratlanul is a földre spricelt, a szíve olyan hevesen dobogott, mint még soha, és a gyomra ki akarta adni a tartalmát.

Mikor kissé megnyugodott, remegő kézzel a vízbe lökte a holttestet, és figyelte, ahogy elsüllyed. Sokáig ült a parton meztelenül, egész teste lúdbőrözött. Nézte, ahogy a ködpászmák némán úsznak a víz fölött, miközben mögötte vörös szempárok gyúltak a sötétben.

Anna...